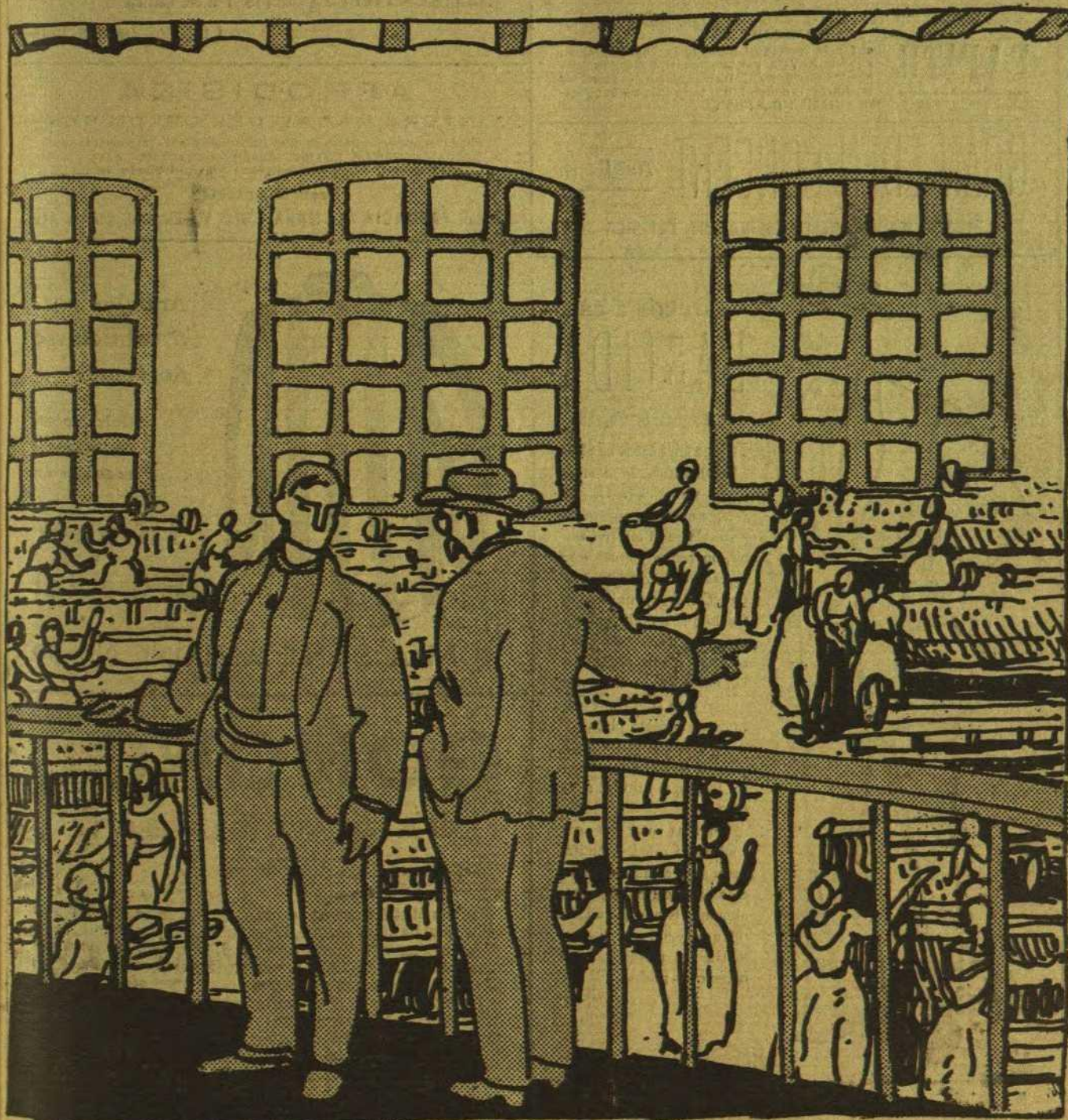

PAPITU

— Sobre tot, vigili-me-les bé aquestes dones; estigui'ls-hi sempre a sobre.

ROYAL CONCERT

Fabelló de Moda

::

El Rei dels Music-Halls

TRIO MORENO JULIA ESPAÑA

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia i nit
Tots els dies tarde i nit

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

ACTUALISADA

PAPITU

el famós setmanari barcelonés, representat en aquesta REVUE per la simpàtica primera tipla còmica senyoreta Consol Diego, cantarà els espatarrants complets que tant èxit obtenen setmanalment en las columnes del citat PAPITU.

GRAN EDÉN CONCERT

Asalto 12

Music-Hall Concert-Restaurant Parisièn

Vesteixis a cà BASTIDA

Passaig de Gràcia, 18

Trojes a mida desde 25 ptes.

La baratura de nostres preus s'explica per la raó de que nosaltres suprimim tota classe d'intermediaris, operant a l'igual que la casa *Curzon Brotter* de Londres, únics que fan lo que sembla un miracle que no és més que'l resultat d'una organització única en el món, de quina casa som representants en aquesta plaça.

La casa contrau el compromís formal de retocar tot trajo que no vagi a la perfecció.

Envii'ns vostè son nom i adreça, i rebrà gratuïtament nostres últimes creacions en mostres i figurins, al mateix temps que un sistema especial que li permetrà de pendres vostè mateix les mides.

Almanac del "PAPITU" 1913

Ha sortit la segona edició

Teatre Arnau

Music-Hall de Moda

30 NOTABLES I HERMOSES ARTISTES

Extraordinari èxit!

Trio España Bella Solita Las Imperiales

POSADA PRIM

Ronda Sant Antoni, 29

Esmerat servei en Coberts i a la carta

Luxoses habitacions

AFRODISINA

TINTURA MADRE DEL DR. GILKENS

Especial pera combatre la debilitat intelectual, impotencia, esterilitat, agotament nerviós, sense produir efectes desagradables en el organisme malgrat l'edat del que la usi

Preu: 5 pessetes

Dipòsit FARMACIA ALEMANA - Gran Via Diagonal, número 440

Articles per
a tota classe
de sports

Únic depòsit
de balons i
raquetes

Tumner
Especial

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, la eficàcia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albàmina*, *Incontinència d'orina* i altres. Mètode senzill i econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demanem sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament per a dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions i consultes a Farmacia SOL, Cortis, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelaya. 28
Hores de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptas. 2
ESTRANGER 3
Pago anticipat
Deix treballs publicats en son responsabilitat
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Tercerilles

França han tingut un verdader *succès* de premsa els que s'ha convingut en nomenar «cercadors de lo desconegut», i que no son més que els que amb una vareta troben aigua allí ont n'hi ha i no's veu. Que la vareta se redressa? Doncs a sota corre l'aigua. Es com si la vareta fos un sexe que s'engresqués amb la senyoreta aigua.

Però això que are comenta la premsa de París, a la nostra terra es més vell que l'anar a peu. Els pàgels que tenen aquest do de descobrir aigua, ho fan de la següent manera. Agafen una branca de figuera que tingui dos braços, se la posen més avall de la cintura, ben recte, i comencen a caminar. Si no se'ls hi aixeca, el terreny es més aixut que una butxaca a finals de mes, però quan hi ha aigua la branca comença a posar-se dreta i el bon pagès amb la branca una mica més avall de la cintura, crida content:

—Mireu, mireu, com s'aixeca!

Quan torna a casa, la dona participa de l'alegria de la troballa.

—Que se t'ha aixecat?

—Sí.

I aquella nit, somniant amb l'aigua, fins se creuen trobar el llit mullat a l'endemà.

Encare hi ha gent que dubta de l'influència moralitzadora del nostre PAPITU! Mireu lo que'ns han contat.

En un poble de Catalunya, naturalment, hi anaven una barbaritat de setmanaris de la flamarada, plens d'injures per a la nostra santa religió i d'histories pecadores que s'atribuïen als nostres dignes sacerdots. Les autoritats del poble se reuniren per a evitar semblant escàndol; mes, com evitar que arriuessin al poble *El Molin*, *La Campana* i altres periòdics redactats per plomes diabòliques? Una de les autoritats tingué una pensada. Ja que no poden pasar-se—digué—sense llegir coses escrites amb llibertat, els hi recomanarem que canviïn de lectura.

Tal dit, tal fet. L'arcalde, el jutge o el senyor rector, que això ho ignorem, va convocar als veïns heretges.

—Senyors—els hi digué,—els hi vinc a pregar que canviïn de lectures. Deixin *El Molin* i jo'ls hi do-

naré un periòdic que'ls hi juro que'ls hi agradarà.

—Quin periòdic és?

—El PAPITU.

An aquell poble *El Molin* ja no hi te res a fer i els veïns que'l compraven, compren el PAPITU, obeint les recomanacions dels que entenen en aquestes coses.

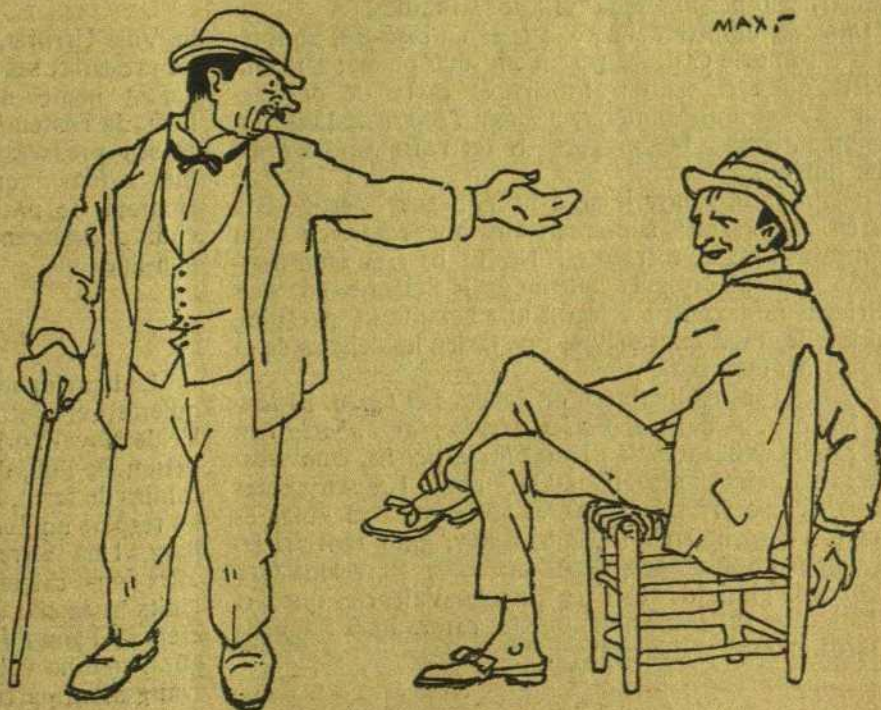
En Ribera i Rovira ha publicat un volum de poesies portugueses. Son poesies series, no vagin vostès a creure que's tracta de cuplets com els que tenim l'honor de publicar, però no dubtem que seràn hermoses perquè'ls portuguesos tenen una imaginació que ni en Peius hi arriba.

Que no? Vaja: a què no saben com va definir les xameneies de les fàbriques un poeta portugués? Apa, facin esforços d'imaginació... Doncs així: «Os caralhos do Progreso, fecondando o infinito.»

Un cine. En el cine gent correcta, y es de suposar que molt creient. Aquest cine pot ésser en un dels barris baixos però també dels aristocràtics. Surten dos «baturros»; ella balla i ell toca la guitarra i canta. Canta això:

Quando nos veremos, maño,
Como los pies del Señor,
Uno encimica del otro
Y un clavico entre los dos.

La gent aplaudeix la gracia. Les senyores somriuen i uns senyorets s'apunten la «coplica».

—Lo que vostè es un indecent, un home del gènere neutre.
—Tots els insults que'm pugui dir me'ls planto a l'esquena.

Des de París

Cròniques autèntiques

Tot badant badant, un *zeppelin* alemany que anava a Baden-Baden ha caigut a Lunéville, en un camp de maniobres franceses, mentres, sens tenir gaire en compte el dret de gents, el gabinet de París decidia anar al costat d'Austria a intimidar an aquest brau poble de Montenegro que està donant proves de tenir les coses al lloc ont Déu mana que's tinguin. El rei Nicolau té tots els seus drets i els té grossos.

Això agita un xic l'opinió parisenca i tot-hom se pregunta que què fa en Poincaré. En Poincaré? Doncs el president està d'exposició perpetua: s'ensenyà, i la seva dona també. Aquí tots estan a la una per a alabar la bellesa i la gràcia de la nova *localaire* de l'Eliseu. L'ombra benèfica de les cortisanas del segle XVIII dèu inquietar-la un xic i li dèu fer pecigolles... Poc se la esperava la gloria actual la avui madame Poincaré quan va casar-se per primera volta amb un alemany sorrut... La viuda d'un teutó devé la dona del primer magistrat de França. M. Poincaré pot dir que l'alemanya li ha deixat el camí obert...

**

En lloc de tenir els ulls girats vers l'Europa, val més tenir-los girats vers les bambalines dels cafès-concert. Al *Folies-Bergère*, la Nina Myral triomfa pel seu escot i per la seva veu, la Huguette Dany per sa mirada traïdora i lasciva, la Mary Mitchell no per lo que fa a les taules, sinó per lo que fa fora de les taules. A l'*Olimpia*, després del corò, que és un *disloque*, aquí teniu a l'Angele Gril, lleugera com una ploma; a la Gilberte, que cada dia reb al menys sis cartes de declaració i a miss Julia James, del *Gaiety Theatre* de Londres, la qual, com a bona anglesa, té tot l'aire càndid i mai diu que no.

Al *Moulin Rouge* ja no s'hi pot anar perquè està farcit de «rastas» sud-americans que ensenyen a dir renecs a totes les cortisanas. No hi ha *grue* montmartresa que al sapiguer que un és de l'altra banda dels Pirineus no li canti tot seguit una lletania de paraules, totes elles molt expressives, que farien les delícies de la «Lliga del bon mot».

Els argentins importen els renecs i el tango. El tango fa furor. Se balla al *Folies-Bergère*, al *Tabarin* i en les *soirées* dançantes de l'Hotel Majestic. Es, com vostès saben, una dansa abdominal i renal. Les senyoretes de la colònia arramben que és un gust, i el gust, és nostre veient ballar a la Mado Minty, amb tant art ho fa. No cab dubte que si algun dia va a Barcelona farà oblidar la gloria de totes les Tòrtolles Valencies que ací s'han aplaudit. I ademés, aquelles cames nues i aquells braços en espiral donen l'opi.

**

Ja tenim nou embaixador: don Wenceslau Ramfrez

—Per què vares regalar aquella goçeta has romput amb la Lluïsa?
—Sí, però quan varem renyir ja feia dos dies que l'havia donada.

de Villa-Urrutia, ex acreditat prop del rei d'Anglaterra, ha presentat ses credencials an en Poincaré. Es tot un galant home i un home galant, com nosaltres perdonam. Ja l'estem esperant inaugurant music-halls, com el seu predecessor. Fins a tant que no'l coneguem més a fons i que no ens hi hagin presentat, ens abstinem de parlar-ne. Per are donem-li la benvinguda i desitgem-li que sàpiga posar als espanyols en bon lloc.

**

La benvinguda, donem-la també a l'André de Fouquières, el Petroni del París actual, el rei del cotilló. Ve de Nova-York, ont vintisis princeses del ferro, del betum, de l'oli, dels ous, de les faves, de les figues, dels camins de ferro, etc., se li han declarat. Una d'elles li ha regalat un *Louvre* macís en or de quatre metres de llarg. Una altra un bidet incrustat de diamants. Una altra uns calçotets amb cintes bordades. Als Estats Units ha iniciat a centenars de «girls» en els màgics secrets de l'amor francès, i ha sigut professor de llengües, com ho vol ésser en Xavier de Viura en ple faubourg Montmartre. Are torna victoriós i dona «galas» — no galas en el sentit català — sinó funcions de gala essencialment gàliques. Una senyora se fregava les

mans i tenia salivera no mes a l'idea de tornar a dansar amb en Fouquières, i deia:

—Per a poder ballar amb ell fins me faria tallar la llengua del meu gocet.

PIF [PAF.

P. S.—Inaugurem avui una Antologia kaleidoskòpica per la que desfilarà tot París. Fent un plagi, la titolem *Historia natural*. Pif Paf no deixarà de fer-hi passar tota la colònia catalana, que és de lo més papi-tesc que's pugui imaginar.

HISTORIA NATURAL

(Fauna francesa)

1. *Sarah Bernhardt*.—Una testa d'àguila i una mueca jueva, enfarinada i gloriosa... El càlzer perfumat d'antany are és una figa seca i venerable.

2. *Monsieur Léprie*.—Un boc revellit que ha tingut durant més de trenta anys la paella pel mànec i ho ha deixat tot a M. Hannon, el plat de la mantega, les salses, les viandes; tot, menos els ous.

3. *Armand Fallières*.—Com el cavall de Jules Renard, peta, peta, peta...

4. *Colette Willy*.—Que escrigui, però que no enraoni. Car, quan parla, es qüestió de posar-li alguna cosa a la boca per a que calli.

5. *Mounet-Sully*.—Aguiles sense tendons.

P. P.

Cuplets

(Musica de LA MÁS LINDA DE LA ALDEA)

Quan la Primavera
desplega les ales,
canten les cigales
en el pomeró,
vora les flors blanques
que seràn les fines
pomes camosines
cap a la tardò.

El cant de la cigala es anyorívol!

Ai, què tinc!

El fruit del pomeró serà mengívol!

Ai, què tinc!

I totes diuen així:

—Les pomes seràn per mi,

totes, totes, totes, totes;

sí, sí, sí, sí!

Com que sóc xicota
molt entremaliada,
el mes que m'agrada
és el mes d'abril,
perque té pervindre
per una xicota,
perque cada gota
diuen que'n val mil.

L'abril arriba, amor, de gracia plena,

Ai, què tinc!

quin goig el de mullar-se en sa mullena!

Ai, què tinc!

I jo sempre dic així:

—La vull tota per a mi,

tota, tota, tota, tota;

sí, sí, sí, sí!

Una carta de Buenos Aires

MICS del PAPITU: Encare que vosaltres ens tingueu als catalans de Buenos Aires poc menys que olvidats, aquí, el setmanari model, genuina representació de la gresca catalana, té una acceptació formidable. Deveu ésser molt mals administradors, perque de no ser així en lloc d'enviar-ne un centenar ja ens en remetríeu quatre o cinc cents. Tot-hom el demana.

L'Almanac ha obtingut un èxit. En dues hores s'agotà, i això que'l pagarem a dos pesos; cinc peles, nois, cinc peles.

El doctor don Carles Malagarriga, català, però que Déu i sa mare no són prou per a fer-li perdre el ceceo criollo que li escua admirablement, deia l'altre nit a l'«Ateneo Hispano-Marroquí»:

«Che, Torendel, lindo no más el Almanaque del PAPITU. Y qué despreocupados, no, sus redactores.»

En Torrendell, estirant-se com sempre el bigotàs:

«Que parla de mí? No l'he vist encare. En Cambó és un ximple. Sols m'envia *La Veu*.»

El doctor Vilà Estruc (tothom és doctor an aquest país. Ja vos contaré una anècdota den Rusiñol) que are és a Xile en la companyia Balaguer, escriu trovant encertadíssim el casament de la seva Walkyria amb el Siegfried del senyor Romaniach. Sols demana als déus que conservin la vida a mossèn Pollastre per a que'ls casi.

En Pere Redón, de Tarragona, federal de tota la vida, fa cotilles al carrer de Sarmiento. I es guanya bé la videta.

En Nogués no ha perdut la costum de renegar. Es propietari de dos cigarrerries. Una a la plaça del Congrés. Com que és tan mascle, de tant en quant hi ha alguna parroquiana que se li declara. I ell, *¡cómo no!*...

L'Utrillo el malo sols se preocupa de fer «plata». L'home pinta anuncis sicalíptics i compra terrenos en remate.

En Carles Vázquez dibuixa a *Caras y Caretas*. L'abilla d'allò més.

En Melcior Casas treballant el seu diccionari català. Ja té cent mil paraules.

El doctor Dedeu, trempat i aixerit. Talla el bacallà entre'ls catalans.

El doctor Aleu, tan catalanista com sempre. Té un regiment de fills argentins, però tots parlen el català.

En Josep Lleonart, l'«avi», en la deria de sempre: Fundar un diari català, *No le lleven el apunte*. Es el

més català de la colla. I el més optimista. Un Calvet. L'Arseni Vila, corresponsal de *La Publicidad*, fent segurs a tot drap. I augmentant de plata.

En Torres Nin, oferint botifarra mallorquina a tot hora. Dirigeix l'*Heraldo Balear*. L'home s'ho ha pres en serio.

El mestre Goula més fresc i *ligero* que als 30 anys. Porta la batuta ben drete. I això que n'hi falten 19 per a cent.

En Llonch, ex còmic, organitzant concerts de Música de Càmera amb els germans Fontova, que estan ja proveïdets de monis...

Això de que aquí està ple de doctors és una veritat com un temple. Quan en Santiago Rusiñol era a Buenos Aires anà a Còrdoba, la docta, i allí li presentaren un català vell, pare de sis fills. El bon català volgué que en Tiago conegués els seus fills; i els hi presenta. Joanet, doctor; Antòn, doctor; Manel, doctor i així tots. En Rusiñol, girant-se al seu company, li diu a cau d'orella:

—Digues que'l ventre de la mare deu ser una Universitat.

—Si el senyor marquès no vol molestar-se escrivint amb màquina, una servidora ja ha passat el manuscrit.

Un nus estret

EN una masia vivia una pobre viuda amb cap altre consol que la dolça companyia d'una filla, la qual comptava uns 19 anys, però com sigui que era bastant guapa, bona xicota i altres qualitats mercedores d'una bona recompensa, va ésser demanada per un hereu de bona posició. Com que a pagès, en tocant aquest assumpte, tant prompte es dit com fet, varen casar-se abans de dos mesos.

La pobre viuda va emprendre un dia al seu futur gendre, dient-li si tindria inconvenient en que ella els acompanyés en el viatge de nuvis, perquè sola allà en la masia tindria por, prometent-li que no fóra objecte de destorb.

En Bartomeu era molt bon xicot i no va oposar-se a lo que la pobre dona li demanà casi com per favor.

Arrivà aquell dia, es dirigiren a l'església, els casaren... i què hi voleu fer? ja son tots tres cap a Barcelona. El viatge transcorregué sens res de nou, i com que arribaren tart a la capital, no varen fer res més que sopar i cap al llit. Com és natural, s'allotjaren en dues habitacions, però les dues se comunicaven per una porteta interior i això va donar lloc a que la mare passés la nit desperta, lo mateix que ells dos. Encare que res podia observar, no deixava de sentir la conversa del nou matrimoni.

La noia, al anar-se a treure la cotilla, es trovà amb que s'havia fet un nus amb els cordons, i ell va provar de desfer-lo, però com que son coses en que no hi tenim gaire traça li va dir quatre o cinc vegades: «No puc, noia, no puc», fins que per últim diu ell tot frenètic: «Porta les estidores».

La mare, al sentir això des de el forat del pany els hi va dir: «No, fill meu, no: posa-hi una mica de saliva».

La virtut

Eren dues germanetes molt bufones i virtuoses, que cridaven l'atenció de tot el poble. Lo que més se notava en elles era que per a conservar la seva virtut, seguint els concells de no sé quin parent, portaven sempre els braços caiguts i agafades les mans, que tot justament venien a parar sobre d'aquell lloc ont les nostres mirades s'hi claven, fins sense adonar-nos-en.

Però heus aquí que un dia que l'una venia de confessar-se arribà a casa amb els braços a tall de gerra, a fi de que la seva germana se n'ado-

nés que no tenia necessitat per a guardar la seva virtut de posar-hi un obstacle al devant.

Veient-la la Lluïsa, li va preguntar:

—Què fas, Antonieta? Que no't recordes lo que has de guardar?

—Prou que me'n recordo, però el senyor notari, a qui he explicat el per què sempre portava els braços així, m'ha fet passar a casa seva, i m'ho ha cosit de tal manera, que m'ha dit que ja no tingues por i que podia viure ben descansada.

Sentir l'altra això i corre tot seguit a casa el notari, tot va ser un, però com que don Antón no estava en l'edat de fer proeses, li va dir que tornés l'endemà, que se li havia acabat el fil. Així ho va dir la Lluïsa a sa germana, i aquesta contestà tota estranyada:

—Ai el mentider! Si jo he vist que encara n'hi quedaven dos capdells.

Pel·lícula

En la darrera pel·lícula Nordisk «Amor y ruido de espadas», un dels personatges fa a un altre—per cert molt guapet—una proposta per escrit: «Si quieres venderme tu invento, te daré...» Lo que segueix està en blanc, encara que sembli que hauria d'estar en negre. La libidinositat de la requesta és evident, doncs l'indignació amb que la acull el requerit és inexplicable si no s'agafa la cosa per *aquell cantó*.

Es remarcable que la pel·lícula aquesta fa el número 68. Potser la casa Nordisk—tan famosa en aquells besos kilomètrics que fan *encabritar* la consciència del espectador—ens vol acostumar a *certes* coses per a que no ens vingui de nou l'espectacle que desenrotllarà davant dels nostres ulls meravellats de la pel·lícula que farà el 69! I, ja veig que molts diràn, imitant a un cert xino papitesc:

—Francament, d'una pel·lícula no m'ho hauria cregut mai.

Els pardals

EN un poblet de la Segarra celebraven les festes de Sant Sebastià, sant venerat entre'ls pagesos.

Com sigui que les cullites foren abundants, no miraren en gastar cinc duros més que cinc duros menys; i volguent fer-ho amb tota solemnitat, contractaren a un renomnat orador sagrat perquè a l'hora de l'ofici s'encarregués d'elogiar les virtuts de tant gloriós sant.

—Què tal, videta meua?
—Bé; i tu, videt meu?

Mentres se feia el sermó passaven per davant de l'església varis caçadors de pardals amb teles i resolgueren entrar, deixant prop de la porta moltes gavies amb pardals, quins no paraven un instant d'entonar el seu harmoniós *chau, chau*. Allò no parava mai, fins que'l capellà, creient que havia sigut objecte de burla, va exclamar un xic cremat:

—Facin el favor de sortir d'aquí tots els que tinguin pardal.

Tots els homes començaren a desfilar, quedant sols un pobre vellet en un recó, an el qui s'hi dirigí una dona, dient-li:

—Què no teniu pardal, vos?

I contestà el pobre vell:

—Sí, però ja no'm canta.

Retallet

Versos copiats del diari *Las Noticias*, de la ressenya que fa de la cursa de braus que'l dia 9 se celebrà a la plaça de la Gran Via.

Diuen així:

«¡Todos malamente
pican a porfia!
Si Mela picaba
mejor andaríalo»

Nosaltres, com de costum, hem anat a tot arreu, i hem vist com segueixen sense esmortuir-se les bacanals aristocràtiques del *Paris-la-Nuit* i els èxits de la Maria Campi; hem vist l'*Arnau* amb tots els esforços d'aquella empresa que logra animar aquell tinglado amb trenta cinc artistes i els Krassokki; hem passat pel *Gayarre*, i assistit al aconeteixement del comiat de la *Preciosilla*, que salta a l'*Eden* amb tot el bagatge gloriós conquistat al *Gayarre*, ont les artistes que hi queden fan els impossibles.

Hem anat al *Moulin Rouge* i hem aplaudit a la Paricio, al *Royal Concert* y ens hem entusiasmat primer de tot amb la *Coralito*, senyora i majora d'aquell Palau; després amb la *Macarena*, tan fresca, i després amb el *Trio Moreno*; i també hem vist el mico de la Sala Imperi que segons tenim entès es molt aficionat als toros.

Això vol dir que ho hem vist tot, però allà ont hem disfrutat de valent i hem rigut amb la rialla grassa que'ns distingeix, ha sigut a l'*Alcázar Español* en l'estrena de la 2na *Revue* que en *Fernando Bayés* ha actualitzat amb una gracia tota particular i de bona llei.

La vida alegre barcelonina hi és retratada de mà mestre, i la matinada del corrido hi és estargida amb tots els detalls fins de color.

Venedors de diaris, llimpies, moces i bigues, municipals i cafeters de l'ambulancia en diuen de les seves encertadíssimes i gracioses.

La presentació de dones i dones es d'un bon gust incomparable i el quadre que representa la premsa satírica barcelonina és un quadret que passarà a l'història de Catalunya.

La Diego, és una actriu incomparable; la *Revista* es desenrotlla a son entorn i ella porta el pes amb gracia i talent. Encarnant el nostre PAPITU i cantant els nostres cuplets, la Diego ratlla en aquelles altures tant usades per la crítica i és ovacionada pel públic intel·ligent i entusiasta. Una nit de triomf per ella, per l'*Alcázar* i pel PAPITU fou el dia de l'estrena i ho seguirà essent perquè'l públic que fins ara havia llegit els nostres cuplets amb l'afició que tothom sab, esperava amb ansia sentir-los cantar i ningú ho haguera fet amb la gracia, la picardia i l'art amb que ho fa la gran Consuelo Diego a qui enviem desde aquí una abraçada.

A mes de felicitar a l'autor don Fernando Bayés i al senyor Mombrú, que amb el cornet i a les mans fa unes filigranes molt agradables, hem de situar al lloc que li correspon al gran *Ricardo* que fent el paper de *Tabacalera* s'ens mostra un actor i un cantant de talla, així com un home chic i elegantíssim; la *Naudia* fa una *Commère* com no hem vist al lloc mes nosaltres que hem viatjat tant, el *Compère* que fa la *Carmen Revilla* graciós i pinturer com tot lo que fa la *Revilla*, la *Teresa Calle* que es una característica de lo més complet que hem vist en el ram d'actrius d'aquest genre, en Carabellido sugestiu amb calçotets i pintoresc vestit de sorge, balla una *malxixa* que fa posar de punta el sabre d'ell i tots els de la concorrencia.

La Lola Cervantes en els seus papers hi desplega a tot luxe les seves gracies incomparables, realçades per la seva hermosura, el seu chic i el seu guarda-roba d'un bon gust extraordinari.

Resumint: tot és esplèndid a la 2na *Revue*, graciós, original i alegre, i estem segurs de que donarà plens a l'*Alcázar* així com gloria i profit als afortunats autors i distingits intèrpretes.

Al PAPITU, que tant be s'hi trova en la boca d'aquell escenari i en la boqueta de la Diego, estem que no hi veiem de cap ull.

Barcelonins els que aneu de nits: si en dediqueu una a l'*Alcázar*, estem segurs de que repetireu.

I ja sabem tots que lo millor es la repetida!

Relliscades

Copiem de *La Comarca* de Ciudad Real:

«El mes de Abril, es un mes simpático aunque bume-do. En este mes siembran los horticultores el alpiste, el mijo, las alcachofas, las brecoleras y otras nutriciones y fantasias por el estilo.»

Com molt be poden comprendre nostres llegidors, aquest recull com a estil no te'preu.

De la secció d'anuncis de *El Eco de Málaga*:

«¡Señoras!... ¡Magnífica colección! Las hay cazadas en Africa y en América. Buenas pieles.»

Senyores... cazadas en Africa i en América... Bones pells... Què dimoni deuen vendre en aquest establiment?

Extracte de l'argument del *Sansón y Dalila*, que re-parteixen gratis «Los Tirolenses» en el Liceu:

«MÚDASE en seguida la decoración...»

D'això se'n diu escriure en castellà!...

De nostre confrare el *Boletín eclesiástico* de la provincia de Jaén:

«En junio nos veremos favorecidos por las terceras temporas, que en nada desmerecerán de las anteriores.»

EN PIC Y PONT

Y

L'HISTORIA

Fa pocs dies se trobava a Madrid el radical llegidor del PAPITU Pic y Pont. Li demanaren quin era el seu parer sobre una determinada comissió:

—Què volen que'ls hi digui?—va respondre en Pic.—Are com are se donaràn bona vida, i després... després presentarán las cuentas del capitán Grant.

—Aquí els hi porto un xisto sobre els ous.
—Home, gracies; però ja'ls hem tocat prou.

El trollei

Recordo que l'istiu passat, mentres estiuejava en un poblet de prop de Barcelona, passejàvem per la carretera un dia a la tarde varis companys i un grupu d'alegres i xamoses noies. No se si seria perquè'l sol, que veiem ja pondre's, havia sigut aquell dia molt més ardent que cap altre i ens reanimava una agradable fresqueta que'ns venia de la montanya, el cas es que estàvem molt de broma i les nostres amigues reien de tots els nostres acudits.

Les mamàs, amb pas tranquil, venien darrera parlant de minyones i de receptes de cuina, i ens contemplaven amb aquell posat de satisfacció que fan totes les mares quan tenen filles casadores i les veuen rodejades de joves.

Tot caminant, en un revolt de la carretera, vàrem trovar parat un burret carregat de llenya, i el pagès que'l menava descarregava sobre la pobre bestia estrepitosos cops de vara per a obligar-la a que caminés, cosa que no conseguia, puix malgrat tal procediment el burret seguia sense moure's del lloc.

Indignats per la brutalitat de l'home i compadits de la sort del pobre animal, ens acostàrem, observant que l'infeliç burru se trobava en un d'aquells moments crítics d'alteració en el que tots podem trobar-nos, sobre tot quan tot floreix, i decidint-me a donar fi an aquell suplici, vaig encarar-me amb el pagès i senyalant-li el burru vaig dirli: — Còm voleu que camini, talós?... No veieu que porta'l trollei fóra?

Immediatament, una rialla esclatà per part de l'element mascle, mentres les nostres companyes amb mirades malicioses dissimulaven el riure mossegant-se els llavis.

Anunci caçat al vol

Diu en Segalà:
«SI ANALIZAIS LA LECHE GANAREIS EN SALUD.

Precio del aparato: Ptas. UNA.»

La colonia anglesa de FOOT-BALL

Corbett

A. Steel

J. Greenwell

T. Allack

Harrison

Darley

Hodge

Des de Madrid

Madrid hi ha moments que sembla un arrabal de Barcelona i el Palace Hotel la plaça de la Boqueria.

Crec que pot ésser interessant pels llegidors del PAPITU saber lo que fan els nostres paisans quan se troben en la terra dels expedients.

Les nenes de can Caramba, rebudes al principi amb certa fredor, han anat escalfant al públic madrileny, però totes elles diuen que Barcelona es més alegre.

La Czaplinska deia una d'aquestes nits que arreu es troba més a l'estranger que a la nostra ciutat comtal, i apenes acaba la seva tasca s'en va a presidir la penya de catalans que en el ball del Palace se reuneix a les 12 i mitja de la nit.

Els reunits esperen aquells moments per a fruit de la deliciosa parla de la Czaplinska. Dos dels assistents l'omplen de obsequis, però ella diu que prefereix el xocolat a la francesa amb que a última hora l'obsequia el jovent català.

Altre dels aconeximents és el debut de la Nitta-Jo.

La sala del *Tranón* s'ompli de catalans; en un palco les forces vives de Catalunya; en un altre palco els fabricants de Terrassa i Sabadell que vingueren per a la reunió de les Cambres de Comerç; en un altre la Comissió que gestiona lo del mam de Dos Rius, i a la platea la Esquerra catalana i altres catalans que com jo fa anys que viuen a Madrid.

Bona resposta

Uns quants estudiants d'idees avançades i altres tants d'idees reaccionaries disputaven sobre qüestions clericals. La disputa esdevingué baralla, i a l'anar-se'n els últims, una mica malparats, deien cridant i ensenyant els punys:

—Cobardes! Gallinas! Gallinas!

A lo que va contestar un aixerit estudiant de les nostres idees:

—Com més gallines, més ous!

Concurs de Cançons del PAPITU

Examinades les composicions rebudes desde'l dia de l'obertura del Concurs fins al dissabte Sant, dia en que's tancaven les portes de la gloria pels concursants mentres se obrien les del cel per la gent d'església, la Casa va decidir fer una tria de les millors i publicar-les en un número extraordinari, que fou el número 227.

L'objecte d'aquesta publicació és mostrar al públic lo premiable i jutjar davant d'ell mateix perquè ningú pugui dir que hem fet trampa.

Reunits en fraternal banquet, hem acordat entre la gatzara del vi bo, del xampany i de les gangues que proporciona l'èxit creixent de que disfrutem, fer avinent el següent

FALLO

PRIMER PREMI, 30 pessetes.—Als millors cuplets, que son els titulats «La modisteta».

SEGON PREMI, *Tres anys de subscripció al PAPITU*.—Als titulats «Cuplets de la Serafina».

TERCER PREMI, *Un any de subscripció al PAPITU*.—Als pitjors dels tres millors que havem rebut, i que són els que porten per títol «Tarde d'istiu».

Fem una menció honorífica dels cuplets del *Policinela*, que són molt bonics i mereixen ser cantats per tot Catalunya.

Concurs musical del PAPITU

El PAPITU obre un concurs per a premiar les tres millors composicions musicals escrites sobre una de les tres cançons premiades.

CONDICIONS

Primera. La musica, sigui sobre la lletra que sigui, podrà optar als tres premis, que consistiran:

- En 100 pessetes a la millor tonada.
- En dos anys de subscripció al PAPITU.
- En un any de subscripció an aquest famós setmanari.

Segona. El plasso d'admissió comença des de la data de la publicació fins al dia 30 d'abril.

Tercera. Les composicions poden anar firmades amb tots els pels i senyals o simplement amb un pseudònim.

Quarta. La Casa's compromet a no fer trampes.

Quinta. El Jurat calificador estarà format pels primers musics catalans, els quals premiaràn sense dar la cara.

Sexta. Els drets d'autor, que pujaran bastant, pertanyeràn als autors de la música.

Sèptima. Tancat el plasso d'admissió, s'anunciarà el fallo lo més aviat possible.

Tant va el càntir a la font...

ONEC un matrimoni que fa vuit anys que són casats i en fa set i nou mesos que's barallen.

L'ideal parella donen continuament mal exemple a dos fills que tenen, l'un de sis i l'altre de set anys, però tantes raons hi ha arribat a haver en aquella casa per culpa d'ella, perquè fins porta els calçotets del marit, que la canalla s'ha declarat partidaria acèrrima de son pare. Li fum cada panadera la dona an el marit, que'l balda; de manera que amb molta freqüència la quitxalla ha de tenir la patxorra de veure a son pare de quatre grapes i'l *mari-macho* al cim.

Bueno; com que arriba un temps que les costums diu que's fan lleis, els nens ja casi no'n fan cas d'aquests escàndols, però lo extrany és lo que succeï fa cinc o sis dies. Vetaquí que malgrat no estimar-se gaire, res! els

hi devia passar una batanada pel cap, i ja me'ls teniu encarmel·lats fent el *tutti*, sense recordar-se que'l dijous és festa a col legi, perquè tant va ser arrastrar d'as de bastos, com les manetes innocents dels fillets bategar d'alegría i cridar amb tota la força dels seus pulmons:

—Gracies a Déu que el papa no va a sota!

Estalvis

Recull, si pots, quatre duros mentres siguis jovenet; no dubtis que pots trobar-los quan arribis a vellet. Mes no entris en estalvis, bon jovenet del meu cas, amb lo que a les granges venen, perquè allò... no ho trobaràs.

Una carta atinada

Hem rebut (i no del carpó) aquesta simpàtica carta, de la qual retallem lo més eloqüent i precis que conté:

«Sr. D'rector de PAPITU.—Present

Molt Sr. meu: Antic i constant llegidor del setmanari que dignament dirigeix, me permeto ferli algunes observacions, per lo que espero'm perdonarà la molestia que podré donarli.

Crec que es una llástima que en el xamós PAPITU se abusi tant de la ç (cedilla) per mes que ho disposin aixís els Srs. Autors de las «Normes Ortogràfiques» ab mes bona voluntad que bon acert (sense volguerlos ofendre ni esmenar la plana, pobre de mí). ¿Que no veu senyor Director que la majoria de llegidors no s'en adonan del punt de dessota la c? En el PAPITU d'aquesta setmana i en el grabat de la darrera plana, s'hi llegeix: «En aquest llit hi falta una peça». Donchs tothom llegeix *peca* i com que no s'hi veu la punta ó intenció, quedan tant enterats; i creguim, aquest petit detall perjudica lo festiu de PAPITU.

Crec que es de mal efecte y massa enrevasat llegir una noticia á un diari catalá que (sembla) que'ns fa sapiguer que'ls *mocos* de la Escuadra de tal popble varen dar ausili a una *moca* que estant *brecant* una criatura en el *brecol* se li van encendrer las robás, i que un home surt ab *calcotets* etc. etc. Tot aixó escrit ab las duas *esses* tot hom ho entendria. Després tenim l'inconvenient que al escriurer un nom, per sapiguer si va ab ç ó ss tindrem de buscar (no se ahont) si dit nom ve del llatí, del grec ó del aráb.

¿Vol fer el favor Sr. Director de dirme (encare que sia en duas ratllas) alguna cosa de la impressió que li han fet mas humils observacions?»

Amb molt gust, senyor F. F. Però nosaltres estem a la veu del digne senyor que corregeix les proves. Ell sab ortografia i compleix amb les lleis. Nosaltres no sabem de què va en aquestes coses. Fem com els llegidors del PAPITU. Però què hi vol fer? Així ho hem trobat i així ho hem de deixar.

—Me sembla que't cauen els pantalons, nen.
—No, mamà: és que m'han baixat.

no fos que l'enamorat
resultés un palatreca.

Digué el xic:—Senyor Pancràs,
no tinc ofici; és carrera
la que faig durant tot l'any;
si no ho creu, vingui-ho a veure:
de Sant Hilari a Hostalrich,
anà, tornà i vi-cervesa!

Vilatana

Un xicot molt diligent,
doncs mena una diligencia,
vol casar-se (i s'ho mereix)
amb una galant donzella,
filla d'un feixuc baster
que té bons sacs de moneda.

Al presentar-se el minyó
per a demanar la nena,
el baster li preguntà
quin ofici o art ell feia,

Canvi de nom

L'altre dia m'estava a la porta de casa, quan passà una pobre dòna d'aquestes que van amb un carretó venent llegums pels carrers, que cridava tan fort com podia:—Noies, mongetes sense fill—I molt a pesar seu no tocava estrena; quan de sobte se va repensar i es posà a cridar:—Mongetes *fusellades*, noies!

En un moment va agotar les existències, puix totes les raspes varen baixar al carrer per a veure lo que per elles era un fenomen.

Endevinalla

Els nens la tenen petita i pelada
els homes més grossa i peluda
i a les dones agrada
vermelleta i ben molsuda.

(La solució al número vinent.)

Solució al número passat:

EL PINZELL

CORRESPONDENCIA

For men Only: No ens atrevim.—*Kalgula:* Ja està bé, però té poca novetat.—*Lliga Cama:* Aprofitem el xisto. El conte, com vostè compendrà, és massa clar.—*Pep Vidal:* És molt literari i molt ben tocat, però per un cantó és massa verd i per l'altre poc papitesc.—*P:* És massa vell.—*Un tapa forats:* Vagi fent, que vostè en sabrà.—*Al Cement-Erio tip de tomàtec:* Ens quedem els xistos, que són de primera. Per lo que's refereix a la nota del número 223 no entenc per què ho havíem de dir abans. Al cap i a la fi a nosaltres ens era igual; ho féiem per a estalviar feina als autors.—*Un admirador de la poma:* No està malament, però és massa clar.—*D. S. M.:* Està molt bé, però em balla pel cap que ja ho publicarem.—*Trip i For:* Acceptem el conte.—*Julia Allen i Figueres:* Lo que ens envia està bé, però referent als assumptes de que tracta no ens hi podem embolicar.—*Pitus:* En farem un xisto.—*I noi de 100:* N'aprofitem qualche cosa.—*Tita Rufo:* Que diu que no li contestàrem? Tingui paciència, que nosaltres no deixem a ningú sense resposta.—*Dimoni:* És molt gastat, home.—*Palpa't sempre:* Ja la teníem.—*Un burlador de marits:* Seria un escarni a la religió.—*Potiques:* Aprofitem algunes coses molt boniques.

Triliteig: Acceptada.—*Dos homes de quinze anys:* Quan en tinguin trenta cada un de vostès, pensaràn d'altra manera.—*Mamuts, Parreño i Comp.:* Mil mercès.—*J. Estruch:* Aprofitarem qualques xistos.—*El perruquer del senyor R.:* Potser més endavant.—*Cap i cul:* Ho mirarem.—*Noi de la Poble de la Llet:* Ens en quedem un.—*Pi Xapel i Comp.:* Li publiquem lo que ens envia. Per lo que's refereix al pseudònim ja ens permetrà fer lo que més ens convingui.—*Un de casa:* És ofensiu per a nostra santa religió.—*Tit Ola K. K.:* No s'entén prou bé.—*Fotcha:* Està molt bé. Se publicarà.—*Natti:* No estan gens mal escrites, però la veritat, no hi ha manera de dar-les-hi un doble sentit que les faci defensables en cas de denuncia.—*Zeda:* Guardem els xistos.—*Lola Montes:* En farem sortir un xisto.—*Kettus:* Acceptat.—*Manoi:* Bstà bé. Espera torn.—*Sig Aleta II:* Està faltat de novetat.—*Enriqueta Mam Ella:* Ens ho quedem tot.—*Terrible Tigris:* Tampoc és nou.—*Botina de Reus:* Encara ho és menys.—*Pep Ministre:* Aprofitar-se pot, i obrarem en conseqüència.

Ousa Rambu i C.: Ha passat l'actualitat.—*Els del palco:* Potser en fariem massa.—*Poeta i apotecari:* No és prou divertit.—*Saragata:* No té massa massa novetat.—*Mel Amb Mama:* L'aprofitarem.—*Q. Lonut:* Acceptem el qüento rigorosament històric. El publicarem més endavant.—*Les Midinetes Pari-siens:* Que la saben llarga vostès.—*Titorrufo:* Acceptat.—*Cal-let:* Arreglat, sortirà.—*Kilomètric 5423:* Veurem lo que farem.—*Incordi Vila Franca:* Llegeixi la nota del número 225. Ha passat l'actualitat i es llàstima.—*A. V. A.:* Ja les teníem.—*F. P.:* Està molt bé, però és poc xistós.—*I noi de 100:* Ja està bé però li manca novetat.—*Kilomètric 5436:* El seu judici és molt acurat.—*Matalaina:* Aprofitarem el xisto millor.—*Rat-Buf:* És massa escabrosos.—*Kot (Xino):* Serveix.—*Ray:* És fort de confiança.—*Roc:* La frase del senyor rector no's pot publicar. He entregat la seva quantitat al senyor administrador.—*Ber-dum:* El guardarem.—*Joan M.ª Riba Alsés:* Moltes mercès.—

Un Vampiro: Ens en quedem un.—*Dej-E-Narat:* Està molt bé La publicarem lo més aviat possible.

Rasca Matalls: La guardarem.—*Enriqueta Mam Ella:* M'entero de la seva carta. Ja li he contestat les altres. L'escrit número 1 també me'l quedo.—*Un granollert:* És molt bonic, però és molt brut.—*Un bon noi:* En farem un xisto.—*I noi de 100:* Ens en quedem un, que és el primer de tots.—*T. Amm.* *Ef. Ot:* No deixa de ser caio, però és gastat.—*Mau:* No és pas de lo millor que vostè ens ha enviat.—*Un que està allí mateix:* En treurem un xisto molt bo.—*Norbert Claudi:* Potser en treurem un altre xisto.—*Grà-Fort:* Ho és massa.—*Nena Tito-na:* Ja'l varem publicar en una forma semblant.—*Pacarona:* Les cançons ja han fet tard. Ens quedem l'Espelma que és molt bona i la publicarem.

Llet Erada i LL. de Mico: No'ns atrevim a dar-ho a llum.—*Kr-Alt-Kr.:* No va llegir en el número 225 una nota que deia que durant tres setmanes no's llegiria la correspondència? I doncs, home!—*Favota:* No és molt nou.—*Mam:* Potser aprofitarem el xisto.—*Pito i Papito:* Costa molt d'entendre.—*Un baix més liberal que en Romanones:* No hi ha medi legal de publicar-lo.—*Raku Lons:* Ha pres part en el Concurs.—*Nerón (el malo):* L'aprofitarem.—*Pere Sos:* Està bé; ho publicarem.—*G. Lande:* Publicarem amb gust el primer.—*Pep dels Ous:* Suposo que devia llegir la nota del número 225. Allí s'hi deia que durant tres setmanes no's llegiria la correspondència. I així mateix fou. Mirarem d'aprofitar lo que'ns envia, amb tot i haver passat l'oportunitat.—*Mister Jhon:* Ens quedem amb el conte, que és de primera. L'endevinalla ja no ho és tant.—*Pito d'Enredos:* No està mal, però és gastat.—*T. T., R. S., P. B., T. S. i C. M.:* Moltes mercès per la felicitació.—*Pipa grossa i Comp.:* Publiquem el primer i el rebut.—*Josep Corne-rio:* Se publicarà.—*Dos aprenents:* Publicarem el primer.

Comiat: Tenim el gust de pendre comiat de vostè i a reveu-re.—*Trullàs de les carabasses:* Li publiquem.—*Mossèn Fortuny:* Ho publicarem quan li toqui el torn.—*P. L. Q. Lons:* No és gaire nou.—*Juan Lanas:* Ha passat l'oportunitat, i és llàstima perquè està molt bé. Mirarem d'aprofitar-ho.—*Pica-plets:* Publi-carem el Niu.—*Patata Tendre i Comp.:* És bonic, però no és nou.—*Fil Trencat:* Gerent de la «Societat Sicaltptica» de Barcelona: Després de saludar-lo passo a dir-li que esperem continuarà enviant els productes de la Societat. De lo que'ns envia n'aprofitem lo millor.—*Llatonet:* És molt pujat de to.—*Kr-Alt-Kr.:* Està bé. Ho publicarem més endavant.—*Cunille-ra:* Digui an aquest senyor que envii i si ens agrada ho publi-carem com és la nostra costum.—*S. M. P.:* És molt agafat pels cabells.—*Sis 100 Sis:* No estan mal agafats, però tenen poca novetat. El concurs ja està tancat.—*Carda Llarg:* No sabem com agafar-ho.—*Cunyat del Col·legi:* És bonic malgrat ser una innocentada. Ho publicarem si Déu ho vol.—*Adolf Altabas i Sallés:* És un assumpte molt complicat.—*96. T. T. AS.:* Mirarem d'aprofitar-los.—*Els del palco:* Canviarem el final que és massa escabrosos i el publicarem.

Manà: Manar i disposar de tot menys de la publicació de lo que'ns envia.—*Verre:* Aprofitarem el xisto perquè és de primera.—*Loki:* Està ben versificada, però careix de novetat.—*J. Chutis:* Ho tindrem present.—*Un goç:* És molt agafat pels cabells.—*Pardalac:* No fa gaire temps varem rebre el mateix conte.—*Con y Ratat:* És un conte que no sé com dir-li.—*Salomón Slow:* No és pas dels més bonics que vostè ens ha enviat.—*Pepita i Julia (dependentes del Sigle):* Vol dir que les tenen tan estretes com ve a suposar aquell jove? Ho hauríem de pro-var.—*Mozart i Strauss:* Està bé, però no deixa de ser rebus-cat.—*Pollo Buixaderes:* Estigui tranquil i pensi que des del moment en que se li diu que seran publicats, quan arribi el torn ho seran. Quin interès vol que tinguem en enganyar-lo?—*Xato del Encant:* No és lo que'ns pensàvem.—*Petroni:* És molt poc nou.—*Indiu:* El corretgim i el publiquem.—*Clit-Oris:* Són poc nous.—*Pitus:* No té gaire bona setmana aquesta vegada.—*Carmelita Magaña (a) Pagesilla:* Ho publicarem quan li toqui el torn.—*Tec i toc:* Potser més endavant l'hi publicarem.

== L'HUMOR EXTRANGER ==

—Una altra dòna illetja? Com es que les guapes no's fan retratar?
—Les guapes no'n tenen temps.

—Jamal, estimada meva, oblidaré lo que acabes de fer per mi.

—Estimat espòs, el senyor es metge... i cercava un indret que no's cone-
gués gaire per a vacunarme.

—Quin sàtir es vostèl... Posar una senyora així are que són moda els ves-
tits estrets!!!

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica: De 7 a 9. Jovellanos, 9

especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries.
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. — Festius de 10 a 12.

MATRIU I VIES URINÀRIES

DR. FARRÉ PIJUAN

Rambla del Mig, 7 pral.
(davant del Liceu)

Consultes { de 4 a 5 especial
de 6 a 8 econòmica

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA

LADILLAS (Cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (Carrer Nou)

MAIS SECRETS

curació ràpida amb les especialitats

PARADELL

28 ANYS D'ÈXIT

DR. CAMPS

VIES URINÀRIES

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

Consulta particular: Ronda Universidad, 14, pral. 1.ª - De 3 a 5 Consulta econòmica: Fusteria, 2 i 4, 1.ª - De 12 a 1 i de 7 a 9

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas

===== i electricitat =====

Instal·lacions i reparacions

Lloguer i venda a plassos

— PONENT, 42 —

PITS

Desenrotllo, bellesa i en-
duriment, en dos mesos se
consegueixen amb les *Pil-
loras Circasianas* del doc-
tor Ferd. Brun.

Vint anys d'èxit constitueixen sa
millor propaganda. — 6 pessetes
l'ampolleta. — Alsina, Passatge del
Crèdit, 4; Ferrer, Princesa, 1; Oliver,
Hospital, 2, y demés Centres d' Espe-
cífics.

TURÓ-PARK

Esplèndit lloc

d'ATRACCIONS

Posada MAYORAL

(Avans Puerto Rico)

Boniques habitacions a preus excessivament módics, amb timbres i
electricitat

Molta netedat

Sant Rafel, 10

— Vostè es la fornereta? Doncs jo la voldria pel pa.